

ע"פ 56454/12/17 - מדינת ישראל נגד זיאד בלאלו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

23 ינואר 2018

עפ"ג 56454-12-17 מדינת ישראל נ' בלאלו

לפני:

כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד כבוד השופט שמואל בורנשטין כבוד השופטת דבורה עטר
המעוררת מדינת ישראל

נגד

זיאד בלאלו

המשיב

נוכחים:

ב"כ המעוררת עו"ד שרון משעל

המשיב ובא כוחו עו"ד גל וולף

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב הורשע לאחר שמיעת ראיות בת"פ 23609-03-17 (בית משפט השלום בכ"ס) בפציעה כשהוא מצויד בסכין, בגרימת חבלה חמורה ובאיומים ונידון ל-18 חודשי מאסר בפועל, לשנת מאסר על תנאי ו-6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין, ולתשלום פיצוי למתלוננת בסכום של 7,500 ₪.

הערעור מכון כלפי קולת עונש המאסר בפועל וכלפי גובה הפיצוי.

ב"כ המעוררת טוענת בהודעת הערעור ובטיעוניה בפנינו כי שגה בית משפט קמא כאשר קבע מתחם ענישה מקל שבין 8 ל-24 חודשים, שכן לטעמה מתחם הענישה ההולם, בהתחשב בפסיקה שהוצגה בפני בית משפט קמא ובנסיבות ביצוע המעשים, הוא בין שנתיים ל-4 שנות מאסר, בכך שהטיל על המשיב עונש מאסר שלא מתחשב במידה הראויה בנזקים הפיזיים, הנפשיים והכלכליים שנגרמו למתלוננת כפי שהעידה בעניין העונש בפני בית משפט קמא, וכפי שהנזקים הפיזיים משתקפים בתיעוד הרפואי שהוגש לבית משפט קמא ובתמונות של המתלוננת כפי שהוצגו בפניו ובפנינו.

לטענת המעוררת, אמנם בית משפט קמא קבע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברמה גבוהה, אך לא נתן לכך

ביטוי ראוי בקביעת מתחם הענישה ובקביעת מקומו של המשיב בתוך אותו מתחם.

ב"כ המערערת הפנתה להרשעותיו הקודמות של המשיב, שריצה עונש מאסר של 16 חודשים, שלא היה בו כדי להרתיע אותו מלפגוע במתלוננת, כאשר חלק מהעונש הוא תוצאה של הפעלת מאסר בגין עבירות אלימות שהיה תלוי ועומד נגדו.

באשר לניהול ההליך בפני בית משפט קמא, טוענת ב"כ המערערת שבית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לעובדה שהמשיב לא נטל אחריות על מעשיו, גם לאחר שהורשע, ואילץ את המתלוננת להעיד בבית משפט קמא, דבר שגרם לה סבל נוסף על הסבל שגרם לה באירוע נושא גזר הדין.

לטענת ב"כ המערערת, הנזקים הממשיים שנגרמו למתלוננת מצדיקים הגדלת הפיצוי שנפסק לטובתה על ידי בית משפט קמא וצורפה להודעת הערעור הערכת מחיר של תיקון השן שנקרע מפיה של המתלוננת על ידי המשיב.

ב"כ המשיב תומך בגזר הדין של בית משפט קמא והציג בפנינו פסיקה התומכת במתחם הענישה שקבע בית משפט קמא ובעונש שהוטל על ידו, אך נאמר מיד כי חלק מהמקרים הם תוצאה של הודאת הנאשם, חלק מהמקרים לא נעשה שימוש בחפץ כלשהו ובחלק מהמקרים היו נסיבות שלא קיימות לגבי המשיב שבפנינו.

עיון בגזר הדין של בית משפט קמא מעלה כי הוא קבע נכונה את הערך המוגן שבו פגע המשיב והוא שמירת שלום גופה של המתלוננת וביטחונה האישי, וכן לקח בחשבון את הנזקים הממשיים שנגרמו למתלוננת, לרבות הצלקת שהשאיר בפניה המשיב, שנראית גם חודשים רבים לאחר האירוע, והשן שנעקרה מפיה.

בית משפט קמא אמנם לא התעלם גם מהנזקים הנפשיים שנגרמו למתלוננת ומהעובדה שהיא נזקקת לטיפול פסיכיאטרי על מנת לשקם את עצמה מבחינה נפשית.

למרות שכך עשה בית משפט קמא, נראה לנו כי מתחם הענישה שקבע אינו הולם את מדיניות הפסיקה של בתי המשפט, ובראשם של בית המשפט העליון, אשר מחמירים בעונשיהם של מי שמשתמשים בסכינים על מנת לגרום נזקים לאחרים.

כך במיוחד הם פני הדברים כאשר מדובר במי שהותיר צלקות פיזיות ונפשיות אצל המתלוננת וכן כך מדובר במי שפגע במתלוננת בנסיבות בהן פגע בה המשיב.

לאור האמור, אנו סבורים כי מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא הוא נמוך מידי ואנו היינו קובעים, בנסיבות מקרה זה, ומבלי להתעלם מפסיקה שהציג בפנינו ב"כ המשיב, מתחם ענישה שנע בין 18 חודשים לבין 36 חודשים.

אמנם בית משפט קמא גם לא התעלם מעברו הפלילי של המשיב אך לא ייחס את המשקל הראוי לעובדה שחרף ריצוי מאסר של 16 חודשים שחלקו בגין הפעלת מאסר על תנאי שהוטל על המשיב בעבירות אלימות, הוא חזר והתנהג באלימות מירבית כלפי המתלוננת על לא עוול בכפה. אמנם מדובר בעבירות שלא מהזמן האחרון יחסית, אך ניתן היה

לצפות שזיכרון מאסרו הקודם יגרום לו שלא לנהוג בалиמות גם במקרה נושא הערעור.

לא למותר לציין בעניין זה את אוירת האיומים שהשליט עובר לדקירתו את המתלוננת בעינה כאשר אים לתפוס אותה ולרצוח אותה.

לאור כל האמור לעיל, ותוך שאנו מתחשבים בהלכה לפיה ערכאת ערעור לא ממצה את הדין עם נאשם שהחליטה להחמיר בעונשו, אנו מקבלים את הערעור כלפי עונש המאסר וקובעים כי המשיב ירצה שנתיים מאסר בפועל מיום מעצרו, 27.2.17.

גם באשר לגובה הפיצוי שהוטל על המשיב לשלם למתלוננת נראה לנו כי מדובר בסכום נמוך מידי שכן גם אם הוא מכסה את עלות הטיפול הרפואי בשן שנעקרה מפי המתלוננת, הרי הוא אינו מכסה, ולו במעט, את הסכום שתצטרך המתלוננת להוציא בגין הנזקים הנפשיים שנגרמו לה כתוצאה מהתנהגותו של המשיב כלפיה במהלך האירוע ולפניו.

לאור כל האמור לעיל, וגם כאן איננו ממצים את הדין עם המשיב שהחלטנו להחמיר בעונשו, אנו מקבלים את הערעור ומחייבים אותו לפצות את המתלוננת בסכום כולל של 10,000 ₪.

סכום הפיצוי כולו ישולם עד ליום 1.6.18 ובאם לא ישולם, יועבר לגבייה על ידי המרכז לגביית קנסות ופיצויים.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 23609-03-17 (בית משפט השלום בכ"ס) יעמדו בתוקפם.

ניתן והודע היום ז' שבט תשע"ח, 23/01/2018 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

דבורה עטר, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

אברהם טל, נשיא
אב"ד